

[Statsministeren.]

ganske sammen med, hvad jeg har fremhævet som mit Ønske, nemlig at vi ved en samlet Forhandling skulde søge at naa til et Resultat, hvorved Forfatningsspørgsmaalet som Stridsgenstand kan blive udskudt en overskuelig Tid, en betydelig, betragtelig Tid. Jeg tror ikke som det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), at vi kan komme til en Ordning, der fritager os for al fremtidig Forfatningsstrid, som han sagde; saa store Forventninger kan man vel ikke nære til Evnen hos dem, der nu skal danne en Kommission, at det for Tid og Evighed skulde blive afgjort, hvordan Landets Forfatning skal være; men for en betragtelig Tid — den Opfattelse har jeg ogsaa — maa det være muligt at naa til en Ordning, som vil overflødig gøre yderligere Strid, og det synes jeg er et godt og nyttigt Formaal. Just derfor mener vi, at en Kommission er Vejen til at naa den Mulighed, jeg her nævner.

Naturligvis, det Tidsrum, i hvilket man kan blive fri for Forfatningsstrid, kommer i høj Grad til at afhænge af, hvad der bliver Resultatet af Kommissionens Arbejde. Hvis man gør det rigtige, er der ingen Tvivl om, at man skyder Spørgsmaalet om Striden meget langt ud; hvis man gør det forkerte, faar man Striden Dagen efter. Jeg henstiller derfor, at man, naar man, nu til sin Tid har vedtaget dette Forslag og derefter gaar ind i Kommissionen, saa gør det fra alle Sider med Viljen til at gøre i hvert Fald det bedst mulige.

Hauch: Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup), som sagde, at mine Udtalelser vedrørende dette Forslag var in-konsekvente i Betragtning af det, der er gaaget forud. Jeg kan ikke forstaa, hvor det ærede Medlem vil finde Grundlag for Fastholdelsen af en saadan Opfattelse. Naar det ærede Medlem nærer den Anskuelse, at det Forslag, der blev fremsat i 1934—35, var saa fortrinligt, hvorfor kommer man saa ikke med Forslaget nu? Nej, Sandheden er øjensynlig den, som den ærede socialdemokratiske Ordfører strejfede, at man er kommet paa det rene med, at skal der ske en Forandring i Grundloven, maa der kunne forhandles med andre Partier paa Rigsdagen, findes Overensstemmelse med andre Partier end dem, der nu udgør Regeringsflertallet. Det er en Realitet, og en Realitet, som jeg i og for sig forstaaer, men at den skulde kunne give Anledning til dybtgaaende Ændringer i Forfatningen, der skulde

foranledige Afskaffelse af Tokammersystemet, maa jeg anse for tvivlsomt, og det fandt jeg det rigtigt her at give Udtryk for.

Til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), som udtalte sig om Tidspunktet for Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget paa Rigsdagen, ønsker jeg at sige, at det ærede Medlem ganske sikkert har Ret i, at Tidspunktets Udskydelse vilde være af Betydning for Administrationen, og jeg mener ligesom Statsministeren, at det er et Spørgsmaal, der maa tages under Overvejelse. Men jeg henleder Opmærksomheden paa, at det dog er et Spørgsmaal, om det ikke vil medføre, at Rigsdagen i ringere Grad, end Tilfældet er nu, faar medbestemmende Indflydelse paa Finanslovens endelige Form. Naar det ærede Medlem har draget Spørgsmaalet frem her, vil jeg gerne have Lov til straks at gøre denne Tilføjelse, fordi det forekommer mig at være et Spørgsmaal, man ikke ganske kan skyde til Side ved Overvejelser af denne Sag. At det vil være en Fordel for den til enhver Tid siddende Regering og det Administrationsapparat, som Regeringen har, kan jeg nok se, men om det vil være til Fordel for Folkerepræsentationens Indflydelse paa den endelige Form af Finansloven, er dog et Spørgsmaal, som jeg ogsaa gerne vilde have taget med ind i Overvejelserne.

Til den højtærede Statsminister har jeg kun et Par Bemærkninger at gøre. For det første den, at dersom dette Forslag vedtages — hvad jeg gaar ud fra —, er det en selvsagt Ting, at vi fra vor Gruppens Side vil forhandle i den Kommission, der bliver nedsat — det er vor forfatningsmæssige Pligt.

Naar den højtærede Statsminister i Forbindelse med det, der er gaaget forud, og Landstingets Virksomhed og Regeringens hele Stilling over for Befolkningen i al Beskedenhed henviste til, at Statsministeren og hans Parti havde klaret sig ganske fortræffeligt i Sammenligning med det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, saa er det jo rigtigt, at Statsministeren har klaret sig efter Omstændighederne fortræffeligt. Men en af Grundene til, at den højtærede Statsminister har klaret sig fortræffeligt hidtil, og som maaske kunde give Anledning til, at det bliver knap saa let i Fremtiden, er netop Regeringens Henvisning til, at man ikke kunde udføre alle de gode Handlinger, som man gerne vilde, fordi man havde dette skammelige reaktionære Flertal i Landstinget. Dersom den højtærede Statsminister i Øjeblikket har noget Besvær — og det bekræftede Statsministeren jo egentlig —